

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκότος.**

Φ.— Χριστίς ανέστη, Περικλή...

Π.— Χριστός ανέστη πάλιν.

Φ.— Ανάστασις, βρὸ Περικλή... ριφθῶμεν εἰς κραιπάλην.

Π.— Ἀλλήλους συγχωροῦμεν...

Φ.— Φονεύσαμεν ἀλλήλους

καὶ δὴ ἄς μακαρώσωμεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους.

Ἰδοὺ! καὶ οἴνους ἀφθονοὺς καὶ μύσχοι σιτευτοί...

ἄς βάλωμε γαρούφαλο 'στὸ καθέ μεας ἀντί,

ἄς πάρωμε τρικλίζοντες τῆς γειτονίας παγάνα

καὶ ἄς ἀλλάξωμε φιλιὰ μὲ κάθε παραμάνα.

Χριστός ανέστη, Περικλή, καὶ φέρε τὰ βρολιὰ

καὶ ἄς χορτάση καθενὸς ἡ ἀδεαυὴ κοιλιὰ.

Ἄμην, ἄμην, βρὸ ἀδελφε, σοὺ λέγω ἐν τιμῇ

πὼς ἡ ἀργὰ ἡ 'γρήγορα δὲν θάχωμε φομί,

κί' ὀπείκοντες εἰς τοὺ μισοὺ τὸν φρικαλέον νόμον

θὰ τρώωμεν τὰ σίδερα στενῶν σιδηροδόμων.

Χριστός ανέστη, Περικλή... πῶσι ἁγία ἀφρας...

εἶδα καὶ πάλιν ἐξάλως τὴν ἐορτὴν τῆς Αὔρας,

βαρὸς καὶ πάλιν ἤχησε τῶν πυροβόλων κρότος,

ἐπήγε 'στὴν Μητροπόλιν Γεωργίου ὁ πρῶτος,

ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσης

κί' ὁ μουσικὸς Διδάχος μετὰ τῆς Πριγκηπισσῆς.

Λοξολογία ἔγινε κατὰ τὰ εἰσθότα,

ἐπήγαν εἰς τ' Ἀνάκτορα οἱ φέροντες τὰ πρῶτα,

ἡ μουσικὴ δὲν ἔπαιε τὸν λιγερὸν τὸν παιζήν

κί' ἰδῶσθ' 'στοὺς ἀγωνιστὰς τὸ τακτικὸν τραπέζι,

ἀλλ' εἰς αὐτὸ, βρὸ Περικλή, παροῦσαι ἦσαν μόνον

πολλοὶ ἀσώματοι σκιαὶ τῶν σεβαστῶν προγόνων,

καὶ δὴ περιπτάμενοι μὲ πάλλουςαν καρδίαν

ἀσφραγίζοντο τῶν φαγητῶν τὴν τὴσὴν ἐνωδιάν

καὶ τότε καθέ πρόγονος μὲ δλα τὰ σωστά του

τοιωτά εἶπε 'στὸ αὐτὸ τοῦ Μεγαλειστοῦ :

« Ἐνόσω τῶν ἀγωνιστῶν ἡ γενεὴ ἐπέχῃ

ὕψηλῃ λόγος, Βασιλεῦ, δὲν διδῆς τὸ τραπέζι,

μὲ τῶρα ποῦ ἀγωνιστῆς δὲν ἔμειν' ἰδὸ πέρα

μὴν ἐξοδεύης, Βασιλεῦ, λεπτὰ εἰς τὸν ἄερα,

κί' ἀντὶ ἀδικίας νὰ σκοπήξῃς τὸ τίμιόν σου χρῆμα

ἀγρόρασε καλλιτέρα κανάνα νύον κηψίμα. »

Καὶ μουσικαὶ ἠκούσθησαν καὶ θούρια καὶ λόγοι

κί' ἐξήφθη τῶν πατριωτῶν τὸ μέγα σκυλόλογι,

κί' ὁ σεβαστὸς Διδάχος, τὰ μάτῃ του λιγῶνων,

μὲ τὴν κιδάραν ἔφαλε μινὸς τῶν προγόνων,

κί' ἐκείνοι μακαρίζοντες τὴν ψάλλουσαν Ἑλλάδα

ἐπέταξαν μετὰ κρωμῶν κατὰ τὴν Μανωλάδα.

Ἄλλὰ κί' ἐγώ, βρὸ Περικλή, ὁ φλογερός Τυρτατός,

ὅπου ποτὶ δὲν ἔμεινα ὡς τῶρα τελευτατὸς

εἰς β, τὶ καὶ ἂν γίνεταί προ χρόνων ἐν Ἑλλάδι,

ἐκρέμασα 'στὸ σπῆτι μου καντύλα δίχως λάδι,

κί' ἀνήλθον τὴν Ἀρκόπολιν μὲ τὴν ψυχὴν ἀκμαίαν

νὰ στήσω τοῦ Φιλήμονος τὴν ἐθνικὴν σημαίαν,
κί' ἐκεῖ πρὸ τάφου ἱερῶν τὴν κεφαλὴν μου κλίνας
ἐντόνος προσεφώνησα τὰς περίεξ καρβαλίνας.
Καὶ τὸν καθῶν ἀναμνηθεῖς τοῦ πάσχοντος Κυρίου
ἐκάθισα πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ θυσιαστηρίου,
καὶ τῶν Νυμφίων ἤκουσα τὴν τὴσὴν ψαλμοδιάν
κί' ἀνέπνευσα τὴν θέλγουσαν τῶν σκόρθων ἐνωδιάν,
καὶ εἶδα πλήθην ἐνσεβῆ πολλῶν Χριστιανῶν
νὰ ἐργάζοντο θαυρόντα πρὸς τὸν Ναζαρηνόν,
κί' εἶδα σταυροκοποῦμενον τὸ ἓνα κί' ἄλλο χεῖρ
ποῦ μέσα εἰς τὸ κόκκαλο σοῦ βάξει τὸ μαχαίρι,
κί' εἶδα μεταλαμβάνοντα ἐν τὴσὴ συντριβῇ
πάντα χρῆστον κί' ἐνάρετον καὶ πάντα ἐνσεβῆ,
ὅπου νηστεύει τὸ ἀγῶ καὶ τὸ τουλουμοῦνι
καὶ χεῖνι τὴν μετάλψιν καὶ κλέβει τὸ ποτήρι.
Καὶ τὸν σταυρὸν ἠσαράζοντο ἐνθέτους αἱ κυρίαί,
αἱ ἄχραντοι Μαγδαληναὶ καὶ ἅσαι Μαρίαί,
ποῦ μὴ μοῦ ἄπτο φαινεται ποῦ εἶναι καθέμια
καὶ κάποτε γεννοβολοῦν γιὰ τὰ Βρεφοκομια.
Κί' εἶδα πολλοὺς θωπεύοντας ἀχράντους ποδογύρους
καὶ μυκαμένους ἤκουσα σφριγῶντας καλογήρους
ἀπὸ αὐτοῦ, βρὸ Περικλή, ποῦ τρίβουν τὸ πῆρι
καὶ μόνον ἡ μανίκα τῶν τὰ μουσικῶν ἐξέρι.
Καὶ εἶδα κλαίον ἐμπροσθεῖν τοῦ παρηγόρου ξύλου
τὸ πρόσωπον παντὸς λησποῦ, παντὸς ἱεροσύλου,
κί' ἐκ τῶν θαυρόνων ἀποθῶγα τὰ βλέμματά τῶν ἥσαν,
καὶ τότε εἶδα τὴν συκὴν τὴν ἀποξηραμένησαν,
τὴν γενεὰν τῶν Τελωνῶν καὶ τῶν Ἀρχιερέων,
κί' ἐκάθισα περιόλιτος παρὰ τὸν Ναζωραῖον
κί' εἶπα : Χριστέ, γινεὶ ἀργεῖς καὶ χάνεις τὸν καιρὸ σου
κί' ἀπάνω 'στὰ κεφάλια μας δὲν σάξεις τὸν σταυρὸ σου;
'Ἄλλ' ὁ Χριστὸς μὲ οἰκτιρῶν τὸν πληθῶν ἐντορεῖ
καὶ δλοῦς τοὺς ἰδέγεις καὶ δλοῦς ἐνουχηρεῖ,
κί' ἐπίλει τὸν Διδάσκαλον τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης
κάθε ταρτοῦφος Βαρβαβῆς καὶ μαχαίρας χασάσης.
Χριστὸς ανέστη, Περικλή, ἔλθὲ νὰ σὲ φιλήσω...
μοῦ ἔρχεται ἡ βρεξίς νὰ σ' αἱματοκυλίσω...
ἄς φάγῃ καθέ νηστικὸς καὶ καθέ κακομοίρης...
πολὸς ὁ μύσχος, Περικλή, καὶ ἡ Ναξία σνῆρις...
ἄς ἔρω μία πιστολιά... τσουμποῦσί καὶ χορὸς...
Π.— Τὰ σμπάρα τὰ ἐμπόδιον εἶρετος ἀστέρως.
Φ.— Ἀλήθεια τὰ ἐμπόδιον ;... ἄς ἔρω ἄλλο ἓνα.
Π.— Ἀστυνομίας προσεταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ θεμένα.
Φ.— Ἀλήθεια τὰ ἐμπόδιον ;... ἄς ἔρω ἄλλα τρία...
τὸ ἀπάνται καὶ ὁ Χριστὸς κί' ἡ πίστις ἡ πατρία.
Π.— Νά! ἔρχεται ὁ Στάτικος καὶ δύο Ἀστυνόμοι.
Φ.— Χριστὸς ανέστη, Στάτικος, καὶ ἄρας δυὸ ἀκμήν.

**Εὐαγγελίου πρόσχωμεν τοῦ κατὰ Θεοδώρη
 μὲ ἤχον κἄπως πένθιμον καὶ πλάγιον βαρύν :**

Καὶ εἶπεν ὁ Θεόδωρος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ:
 Νῦν ἰδοῦσθε τὴνομὰ ἐκείνου Βουλευτοῦ.
 Εἰ ἰδοῦσθεν ἐν ἡμῖν, δοξάσεσθ' ἐν ἡμοῖς...
 Τεκνία ἔτι μεθ' ἡμῶν ἐλάχιστον εἰμί.
 Καὶ πάλιν οὖν ἀπέρχομαι τὰ λάχανα νὰ φάγω
 καὶ ἡμεῖς οὐ δύνασθ' ἑπεσθαί ἔπου ἐγὼ ὑπάγω.

Καὶ τῶρα ἔχων μεθ' ἡμῶν ἄργιαν καὶ σχολὴν
 τοῖς μαθηταῖς μου δίδωμι τοιαύτην ἐντολήν,
 καὶ ταύτην τυμπανίζετε πρὸς ἅπαντας τοὺς φίλους:
 ὑπομονὴν ἴδ' ἔχετε καὶ ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους.
 Ἐν τούτῳ μόνον γίνωσκονται οἱ ἄλλοι μικροὶ
 οἱ τφόντι μαθηταὶ ἐστὶ τοῦ Θεοδώρη.

Κὶ εἶπεν ὁ Μίλησις αὐτῷ : καὶ ποῦ ὑπάγεις ἄρα ;
 καὶ εἶπεν ὁ Θεόδωρος : Περιηλεγμένη κάρα,
 γινώσκεις οἱ κἀλλιστος τῶν μαθητῶν μου εἶσαι,
 ἀλλὰ οὐ δύνασαι μοι νῦν μακρὸν ἀκολουθεῖσαι.
 Κὶ εἶπεν ὁ Μίλησις αὐτῷ : Σωστὴ Μεγαλομάρτυ,
 καὶ διαίει οὐ δύναμαι ἀκολουθεῖσαι ἄρτι :

Καὶ εἶπεν ὁ Θεόδωρος : Ἀλέκτωρ οὐ φωνῆσαι
 καὶ σὺ τὸν Πρωτοκἀθεδρον πολλὰκις ἀπαρνήσαι.
 Μὴ ταρρασεῖσθα διὲ ἡμῶν ἡ δύστηνος καρδιά,
 μὴ ἀνυπόμονοι ἐστέ ὡς τὰ μικρὰ παιδία,
 καὶ γὰρ ἐγὼ πορεύομαι νὰ ἱτοιμάσω τόπον,
 ἔπου ἡμεῖς εὐρήσετε ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων.

Λέγει Γεροκωστόπουλος : καὶ ποῦ ὑπάγεις τάχα ;
 Τῷ λέγει ὁ Θεόδωρος : πῶς ; οὐ γινώσκεις, χάχα ;
 Οὐ γὰρ πιστεύεις ὡς ἐγὼ ἐν τῇ πατριδί μένω,
 αὐτὴ δὲ πάλιν ἐν ἡμοῖς τῷ κλυδωνιζομένῳ ;
 Οὐκ ἐστὶ, φῶοι, ἐξ ἡμοῦ ἡ λίμα ἡ πολλή,
 ἀλλ' ἡ πατρις ἡ ἐν ἡμοῖς τὰ ρήματα λαλεῖ.

Ἄμὴν ἀμὴν, λέγω ἡμῖν, ὦ φίλοι ἀγαστοί,
 πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ λιμὸν θὰ ὑποστῇ.
 Μοχθοῦμεν ἐν κισθῆματι μεγάλῳ καὶ ἀγνῷ
 καὶ ἐπὶ πολὺ νηστεύομεν, ἵνα ὁ κόσμος γινῶ
 ὅτ' ἡ Ἀντιπολίτευσις δουλεύει τὴν πατριδα,
 ἐρ' ὃ οὐκ ἐξελέξατο τὴν ἀγαθὴν μεριδα.

Οὐκ ἴτι, φίλοι, πάμπολλα λαλήσω μεθ' ὑμῶν... αἰσθάνομαι τοῦ πόνου σας τὸν δικαῖον θυμὸν. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἔγκαρτερῆτε κί' ὑπομονὴν Ἰσθίειον ἐπὶ μακρὸν τμηρῆτε, καὶ ταύτην οὖν τὴν ἐντολήν, τὴν ἐκ πασῶν μεγίστην, ἐντέλλομαι πρὸς ἕκαστον τοῦ κόμματός μου νῆστιν.

Οὐχ οἱ πολλοὶ ἀκούσασιν τοὺς ἡμετέρους λόγους καὶ δι, ποιήσουσιν ὑμᾶς καὶ ἀποσυκαγῶγους, ἀλλ' ἕως ὑπομείνατε κί' ἐλευθεταί ἡμέρα, καθ' ἣν πολλῶν ὁ διὰ βόλος θῆ πάρη τὸν πατέρα, καὶ τὰ ἐμὰ κοινήματα διώξουσιν τὸν ἐκύλον, τὸν μακαρίως βόσκοντα εἰς τῆς-Αὐλῆς τὸν σταύλον.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε καὶ πάντες μὲ ὑπομονὴν καὶ θάρρος ὀπισθῆτε. Ἐγείρεσθε κί' ὑπάγωμεν εἰς στάδιον τιμηθῆ, ἐγὼ ἡ ἀμπελος εἰμι, τὰ κλήματα ὑμεῖς, ἐξελεξάμην δὲ ὑμᾶς πρὸς ἅγιον σκοπὸν, ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ φέρητε καρπὸν.

Ἄν μὴ τις μὲν ἐν ἐμοὶ καὶ τῇ ἐμῇ τῇ λίμᾳ ἀμέσως ἔξω βάλ्लεται ὡς ἀκρόν τι κλήμα, πρὸς δι ὁ μὲν ἐν ἐμοὶ καρπὸν μεγάλον φέρει καὶ κεφαλὴν ὑψάμενα πρὸς τοὺς ἀστέρας αἰρεί. Ὡς δ' ἡ πατρὶς μ' ἠγάπησε μὲ δόξας καὶ τιμὰς κζῶσι κ μέσῃ μου φυγῆ: ἠγάπησε ὑμᾶς.

Οὐ τρέφω στέλεια ποτὲ οὐδὲ σκοπούς ὑπούλους, οὐκέτι δὲ ὑμᾶς καλῶ τοῦ κόμματός μου δούλους οὐδ' ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἐμῷ, ἀλλ' οὗτ' ἐν τῇ Βουλῇ, ὡς ὁ Τρισκόπης βδελυρῶς τὰ ζῶα του καλεῖ, ὑμᾶς δὲ φίλους εἶρηκα καὶ ἀγαθοὺς ὀμοῦ, ὅτι κί' ὑμεῖς νηστεύετε πρὸ χρόνων μετ' ἐμοῦ.

Θαρρετε καὶ προσεύεσθε καὶ ὄψεσθε τὴν ἰριδα, ἔστω δ' ὑμῶν ἡ προσοχὴ πρὸς τὴν Ναζίαν σμύριδα, καὶ ἂν ἐν τῇ ἀγάπῃ σας τὰ πάνδινα ὀπίστην ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐ τοῦ παρόντος ἐστίν, ὑμεῖς δὲ φίλοι μου ἐστέ, ἂν ἐκτελήτε ὅσα ἐντέλλεται ἡ ἐγκαρτῆς τοῦ Θεοδώρου γλώσσα.

Οἱ λόγοι μὴ ἐχέτωσαν καὶ τέλος καὶ ἀρχήν, ἡ λύπη γὰρ πεπλήρωκεν ἀπάντων τὴν φυγὴν. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἐν λόγῳ φλογερῷ μὲ μνημονεύετε αὐτῶν ἐν δόντι καιρῷ, ταῦτα δ' οὐκ εἶπον ἐξ ἀρχῆς, ὅτ' ἤμην μεθ' ὑμῶν, τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα σας μεγάλως ἐκτιμῶν

Καὶ οὖν, τεκνία προσφιλή, ἐναγκαλισσασθε με... μικρὸν καὶ οὐχ ὀρατέ με, μικρὸν καὶ ὄψεσθε με. Λέγει Λεβίδης ὁ Σαῖν-Ζούστ μὲ πρόσωπον νεκρὸν: «εἰ ἐστὶ τοῦτο ἄρα γε ὁ λέγει, τὸ Μικρὸν;» Λέγει δ' ὁ πρωτοκαθέδρος πρὸς τοῦτον κευφῶτα: «εἰρὶ μικρῶν, ὁ Νικόλη, καὶ ἄλλων μὲ ἐρώτα.»

Εἰ δὲ τὸν πρωτοκαθέδρον τῶνόντι ἀγαπᾷ εἰς τὸν Τρισκόπην φάναζε «τὴν κλῆρα ποῦ τὴν πρῆς;» ὀπόταν δ' ἔλθῃ ἐκλογὴ τῶν νέων βουλευτῶν καὶ τότε παραλήφομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτὸν, καὶ πάντες πρὸς τ' Ἀνάκτορα ἐν ὑμῖνοις θὰ ὑπάγωμεν καὶ λάχανα καὶ εἰσκόουλα καὶ πράσσα δὲν θὰ φάγωμεν.

Ταῦτα εἶπὼν ὁ Θεοδῶρης, ἐν τήκοισιν αἱ λύκαι, ἀπάρας δὲ πρὸς οὐρανὸν τοῦ; ὀραθῶνος προσεπέ: «Νῦν διζασόν σου, ὁ πατρί, τὸν ἐνδοξόν υἱόν, ἵνα καὶ τὸς δόξασῃ σε, τὰ δόξαντα παιῶν, καὶ γὰρ ἡμῶν τὰ στόματα ἰγένοντο εὐκόλια μὲ τὰς Ναζίαις σμύριδας καὶ μὲ τὰ Διαπόλια.

«Οὐ; διδωκᾶς μοι ἐν ἐμοὶ μενέτωσαν πιστοὶ... πᾶν τὸ ἐμὸν καὶ σόν, πατρί, τὰ σὰ δ' ἐμὰ ἐστί, πιστὸς ἐν τῇ μεριδί μου μενέτω καὶ ὁ Μίλησις, γενέσθω δὲ καὶ παρ' ἡμῶν τῆς Ἐξουσίας σὺλησις. Τὸ ἔργον ἰτελείωσα, ὁ διδωκᾶς ἐμοί, κί' ἔλων τὰ μάτιζ ἐγιναν γαρίδα γιὰ ψωμί.»

Ταῦτα εἶπὼν ὁ Θεοδῶρης, περιλυτος καὶ μόνος ἐξῆλθεν εἰς τὸν χειμαρρὸν τοῦ Κήπου τοῦ Κλαυθμῶνος, εἰς δὲ ἐσιήθη καὶ αὐτὸς κί' οἱ Μῆθηται αὐτοῦ μετὰ φωνῆς σπαρκακτικῆς κί' ἀγρίου κοπετοῦ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

ἌΝΤΟΣ Ἀγκωνάκης, παιδί χαριτωμένο, μὲ γνάσι καὶ μὲ κρίσι κί' ἀλήθεια προκομένο, ποῦ ἔχει ἄλλα λόγια καὶ φρόνιμα κί' εὐχάριστα καὶ οὐτε ζιππακίμοις δὲν φαίνεται ποτέ, τῆς Νομικῆς Διδάκτωρ ἰβῆγχε μὲ τὸ Ἄριστα κί' ἠπόρησαν μαζί του καὶ οἱ Καθηγηταί.

Φωκὸν, γραβάταις διζλεκταῖς, διάφορα καπέλα τοῦ Δίνκολν, Μπένητε καὶ Λαβῆλλ, ποῦ εἶναι μὲ τρέλλα, ρεπουμπλικανῆς ἀντάμικαις, μπακτούγις, μακινέτις, στολιδαῖς ἔλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπάτις, δακ τῆς ὄρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὄρασις, πωλοδνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασιλῆ τοῦ Καθῶν, ὅπου εὐρίσκειται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρία, κί' ἂς τρέψῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουραϊδόνι.

Ἄ Ρωμηὸς γνωστὸν οὐκ κῶνο — πῶς 'στὸ σπητί μου ἀνίθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπίνω — κί' ἀπὸ τοῦδ' εὐνορεῖσι
μὲ ἐνεδοχίον ἔσῶν, — ὀρῶ' ἐπὶ λέθι τρεῖς 'στὸ ἔσῶν,

μὲ Χημείον, μὲ μὲ μᾶνδρα, — μὲ μεγάλ' ἀικοδομή,
καὶ μὲ χῆρα δίχως ἔλδρα, — ποῦτα ἄλλοτε μαμμῆ,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθος» τῆς καλῆς, ὀδῆς τοῦ Πρακτικῆς ναυπηγῆς κολλῆς.